

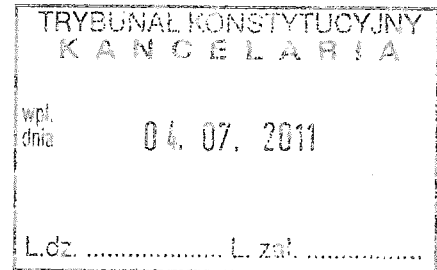

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 1 lipca 2011 r.

DL – P – II – 4604 – 4/11

dot. sygn. akt P 15/11

Trybunał Konstytucyjny

W związku z pytaniem prawnym Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda, dotyczącym zbadania, czy przepis § 2 ust. 2 *rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawach o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia albo o wydanie nieruchomości oraz szczegółowych warunków, jakim powinno odpowiadać tymczasowe pomieszczenie (Dz. U. Nr 17, poz. 155)* w zakresie, w jakim uzależnia wystąpienie przez komornika do gminy o wskazanie tymczasowego pomieszczenia od ustalenia, że dłużnikowi nie przysługuje prawo do innego lokalu lub pomieszczenia, w którym może on zamieszkać, jest zgodny z przepisem art. 1046 § 4 i art. 1046 § 11 ustawy Kodeks postępowania cywilnego (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. (Dz. U. Nr 172, poz. 1804) zmieniającą ustawę Kodeks postępowania cywilnego z dniem 5 lutego 2005 r.) oraz art. 92 ust. 1 i art. 2 Konstytucji RP

na podstawie art. 34 ust. 1 w zw. z art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.)

przedstawiam następujące stanowisko w sprawie:

Przepis § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawach o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia albo o wydanie nieruchomości oraz szczegółowych warunków, jakim powinno odpowiadać tymczasowe pomieszczenie (Dz. U. Nr 17, poz. 155) w zakresie, w jakim uzależnia wystąpienie przez komornika do gminy o wskazanie tymczasowego pomieszczenia od ustalenia, że dłużnikowi nie przysługuje prawo do innego lokalu lub pomieszczenia, w którym może on zamieszkać, nie jest niezgodny z art. 1046 § 4 i art. 1046 § 11 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.) oraz nie jest niezgodny z art. 92 ust. 1 i art. 2 Konstytucji RP.

UZASADNIENIE

I. Postanowieniem z dnia 14 marca 2011 r., sygn. akt _____, Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda wniósł o zbadanie zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawą z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), zwaną dalej „k. p. c.”, przepisu § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawach o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia albo o wydanie nieruchomości oraz szczegółowych warunków, jakim powinno odpowiadać tymczasowe pomieszczenie (Dz. U. Nr 17, poz. 155), zwanego dalej „rozporządzeniem”, w zakresie, w jakim uzależnia wystąpienie przez komornika do gminy o wskazanie tymczasowego pomieszczenia od ustalenia, że dłużnikowi nie przysługuje prawo do innego lokalu lub pomieszczenia, w którym może on zamieszkać.

W pisemnych motywach powyższego postanowienia pytający Sąd opisując stan faktyczny sprawy wskazał, że komornik sądowy prowadzi egzekucję świadczenia niepieniężnego w postaci obowiązku opróżnienia lokalu mieszkalnego przeciwko dłużnikowi będącemu osobą fizyczną. Egzekucja sądowa prowadzona jest na podstawie tytułu wykonawczego, tj. wyroku zaocznego Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda z dnia _____ kwietnia 2010 r., sygn. akt _____, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 16 czerwca 2010 r., w treści którego nie przyznano pozwanej prawa do otrzymania lokalu socjalnego bądź zamiennego.

Dłużniczka po otrzymaniu, w dniu stycznia 2011 r. zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, złożyła skargę na tę czynność komornika sądowego.

W opisie stanu faktycznego sprawy pytający Sąd nie wskazał treści zarzutów podniesionych przez skarżącą, a skierowanych przeciw zaskarżonej czynności komornika w postaci zawiadomienia dłużnika o wszczęciu egzekucji.

Sąd Rejonowy zważył, że tryb eksmisji – w sytuacji braku orzeczenia w tytule wykonawczym w przedmiocie lokalu socjalnego lub zamiennego - reguluje co do zasady art. 1046 § 4 k. p. c. Zgodnie z tym przepisem *wykonując obowiązek opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika na podstawie tytułu wykonawczego, z którego nie wynika prawo dłużnika do lokalu socjalnego lub zamiennego, komornik wstrzyma się z dokonaniem czynności do czasu, gdy gmina wskaże tymczasowe pomieszczenie lub gdy dłużnik znajdzie takie pomieszczenie.*

W ocenie Sądu pytającego § 2 ust. 2 rozporządzenia, stanowiącego wykonanie delegacji ustawowej z art. 1046 § 11 k. p. c., dotyczący sposobu postępowania komornika w przypadku, gdy tytuł wykonawczy nie zawiera orzeczenia w przedmiocie lokalu socjalnego lub zamiennego, jest niezgodny z art. 1046 § 4 k. p. c. Sąd twierdzi, że zakwestionowany przepis rozporządzenia w stosunku do treści art. 1046 § 4 k. p. c. zawiera dodatkową przesłankę (posiadanie prawa do lokalu), której zaistnienie jest przeszkodą do zwrócenia się przez komornika do gminy o wskazanie tymczasowego pomieszczenia dla dłużnika. Stąd też – w ocenie Sądu Rejonowego Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu – zaskarżony § 2 ust. 2 rozporządzenia jest niezgodny z art. 1046 § 4 k. p. c., który nie przewiduje konieczności badania dodatkowej przesłanki, jaką jest kwestia posiadania przez dłużnika prawa do innego lokalu.

Sąd ten zwraca również uwagę, że przepis art. 1046 § 4 k. p. c., wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 listopada 2010 r., sygn. akt K 19/06, został uznany za niekonstytucyjny i zgodnie z pkt. II orzeczenia przepis ten utraci moc z dniem 17 listopada 2011 r.

Ponadto pytający Sąd wskazuje, że zaskarżony przepis rozporządzenia narusza art. 92 Konstytucji i art. 1046 § 11 k. p. c. W ocenie tego Sądu delegacja ustawowa zawarta w przepisie art. 1046 § 11 k. p. c. pozwala co najwyżej na określenie w rozporządzeniu szczegółowego trybu postępowania w kontekście (formalnym) podejmowanych czynności, natomiast nie stanowi wystarczającej podstawy dla modyfikacji materialnych przesłanek

zwrócenia się przez komornika do gminy o wskazanie tymczasowego pomieszczenia dla dłużnika. Określenie użyte w delegacji ustawowej – „szczegółowy tryb postępowania” – zdaniem Sądu – nie daje podstaw do wprowadzenia w kwestionowanym przepisie rozporządzenia zupełnie nowej, nieprzewidzianej w k. p. c. przesłanki, którą należy badać przed zwróceniem się przez komornika do gminy o wskazanie tymczasowego pomieszczenia dla dłużnika. Jest to tym bardziej istotne, że poczynione przez komornika ustalenia mogą decydować o braku podstaw do zwrócenia się przez komornika do gminy o wskazanie tymczasowego pomieszczenia dla dłużnika. Wprowadzenie takiej przesłanki – w ocenie pytającego Sądu – wyłącza określony w art. 1046 § 4 k. p. c. obowiązek zwrócenia się przez komornika do gminy o wskazanie tymczasowego pomieszczenia w sytuacji, gdy dłużnikowi przysługuje prawo do innego lokalu lub pomieszczenia. Tymczasem upoważnienie ustawowe z art. 1046 § 11 k. p. c. nie dawało podstaw do zamieszczenia takiej regulacji w akcie wykonawczym.

Takie działanie organu kreującego akt wykonawczy jest – w ocenie Sądu – nieprawidłową realizacją upoważnienia ustawowego udzielonego przez ustawodawcę co do zakresu spraw przekazanych do uregulowania w rozporządzeniu, a tym samym skutkuje sprzecznością przepisu § 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia z regulacjami art. 1046 § 4 i 11 k. p. c.

W konsekwencji, zdaniem pytającego Sądu, każdy przypadek niewłaściwej realizacji upoważnienia ustawowego, w szczególności taki, który w porównaniu z ustawą, w istotny sposób zmienia sytuację prawną dłużnika, implikuje też wątpliwość co do zgodności zaskarżonego przepisu z art. 92 ust. 1 Konstytucji.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda wskazał nadto, że kwestionowany przepis rozporządzenia budzi również wątpliwości co do zgodności z art. 2 Konstytucji, tj. zasadą prawidłowej legislacji. Jedną z dyrektyw poprawnej legislacji jest zasada określoności prawa. Opierając się na pisemnych motywach wyrażonych w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 października 2009 r., sygn. akt Kp 3/09 (OTK – ZU nr 9/A/2009, poz. 138), Sąd wskazał, że określoność prawa oznacza zarówno precyzyjność przepisu, jak i jego jasność.

W ocenie Sądu pytającego § 2 ust. 2 rozporządzenia nie posiada koniecznej dla funkcjonowania w obrocie prawnym cechy określoności. W kwestionowanym przepisie rozporządzenia użyto określenia „prawo do innego lokalu lub pomieszczenia”, podczas gdy

w ust. 1 tego przepisu występuje określenie „tytuł prawny do innego lokalu lub pomieszczenia, w którym może on zamieszkać”. W ocenie Sądu rodzi się pytanie o wzajemną relację użytych w § 2 rozporządzenia określeń „tytuł prawny” i „prawo”. Z powołaniem się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, pytający Sąd wyraża pogląd, że wspomniana wyżej niespójność regulacji prawnych może prowadzić do sprzeczności ze standardami prawidłowej legislacji.

W zakresie wykazania przesłanki funkcjonalnej, warunkującej wystąpienie z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego, Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda wskazał, że orzeczenie Trybunału w przedmiocie istniejącej – rozbieżnej regulacji ustawy (nadal obowiązującego art. 1046 § 4 k. p. c.) i rozporządzenia (§ 2 ust. 2), pozwoli na jednoznaczne ustalenie, czy w okolicznościach danej sprawy konieczne jest badanie przez komornika, czy dłużniczce przysługuje prawo do innego lokalu lub pomieszczenia, w którym może ona zamieszkać, oraz czy w przypadku, gdy dłużniczce prawo to faktycznie przysługuje, zachodzi brak podstaw prawnych do zwrócenia się do gminy o wskazanie pomieszczenia tymczasowego. Powyższe będzie stanowiło podstawę do oceny przez sąd podjętych przez komornika czynności w kontekście skargi dłużniczki – ewentualnie pozwoli na wydanie stosownych zarządzeń w trybie przepisu art. 759 § 2 k. p. c.

II. Odnosząc się do stanowiska Sądu pytającego należy zważyć, co następuje.

Wykładnia przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, regulujących zasady egzekucji sądowej w zakresie usuwania dłużników niemających przyznanego prawa do lokalu socjalnego lub zamiennego, a zajmujących pomieszczenia (lokale) mieszkalne, powinna uwzględniać całość regulacji ustawowych, określających postępowanie komornika i stron tej szczególnej egzekucji. Zgodnie z art. 1046 § 4 k. p. c. *wykonując obowiązek opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika na podstawie tytułu wykonawczego, z którego nie wynika prawo dłużnika do lokalu socjalnego lub zamiennego, komornik wstrzyma się z dokonaniem czynności do czasu, gdy gmina wskaże tymczasowe pomieszczenie lub gdy dłużnik znajdzie takie pomieszczenie*. Ze sformułowania „*takie pomieszczenie*” wynika, jak się wydaje, że desygnatem wspomnianego określenia, należy

objąć zarówno *tymczasowe pomieszczenie – verba legis – znalezione przez dłużnika*, jak też inne lokale zaspokajające jego potrzeby mieszkaniowe, które dłużnik już posiada.

Ponadto – stosownie do art. 1046 § 5 k. p. c. – komornik nie może wstrzymać się z dokonaniem czynności, jeżeli wierzyciel wskaże tymczasowe pomieszczenie, o którym mowa w art. 1046 § 4 k. p. c.

Analiza powyższych przepisów prowadzi do wniosku, że k. p. c. rozróżnia *expressis verbis* dwie sytuacje, w których komornik – nie wstrzymując się z czynnościami egzekucyjnymi – ma obowiązek usunąć dłużnika z zajmowanego przez niego lokalu, bez występowania do gminy o wskazanie pomieszczenia tymczasowego. Pierwsza zachodzi wtedy, gdy dłużnik – który nie ma prawa do lokalu socjalnego lub zamiennego określonego w tytule wykonawczym – dysponuje jednak pomieszczeniem tymczasowym albo innym pomieszczeniem (lokałem) mieszkalnym. Druga zaś występuje wtedy, gdy dla takiego dłużnika wierzyciel wskazał tymczasowe pomieszczenie. Przy ocenie regulacji art. 1046 § 4 k. p. c. należy pamiętać, że przepis ten, określający szczególny sposób egzekucji, będzie dotyczył również sytuacji, w których dłużnik egzekwowany, dysponując częstokroć tytułem prawnym dającym mu prawo do zajmowania innych pomieszczeń mieszkalnych, realizujących jego potrzeby mieszkaniowe, czyni zbędnym występowanie przez komornika sądowego do właściwej gminy o wskazanie tymczasowego pomieszczenia przez właściwą gminę.

Należy przypomnieć, że *ratio legis* regulacji normujących zasady usuwania z pomieszczeń mieszkalnych osób niemających przyznanego prawa do lokalu socjalnego lub zamiennego jest zapobieżenie szerzeniu się zjawiska bezdomności. Wartością ustawowo chronioną, co wynika z uzasadnienia ustawy nowelizującej przepisy Kodeksu¹, jest humanitarne traktowanie osób podlegających usunięciu z pomieszczeń mieszkalnych (dłużników) w toku egzekucji sądowej (patrz druk sejmowy nr 965 Sejmu IV kadencji)².

¹ Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1804);

² Z uzasadnienia: „... Projekt zmian wychodzi z założenia, że dokonywanie eksmisji z lokalu mieszkalnego bez dania eksmitowanemu jakiegokolwiek pomieszczenia jest niehumanitarne i z tej racji nie może być dopuszczone przez prawo. Dlatego też proponowane zmiany art. 1046 k.p.c. przewidują obowiązek dostarczenia eksmitowanemu dłużnikowi jakiegoś pomieszczenia. Może to być pomieszczenie bardzo skromne, ale powinno być eksmitowanemu zapewnione. Zakłada się, że bliższe określenie tego pomieszczenia zawarte zostanie w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości. Proponowane rozwiązanie nie usprawni egzekucji dotyczącej opróżnienia lokalu. Względy humanitarne uniemożliwiają jednak przyjęcie innych rozwiązań”.

Przedstawiony powyżej kierunek wykładni art. 1046 § 4 k. p. c., który nie może przecież – w sposób dowolny – odbiegać od celu wprowadzonych nowelą rozwiązań prawnych, wskazuje, że ustawodawca zastosował mechanizm prawny wiążący określoną sytuację prawną dłużnika z określonym obowiązkiem komornika. W tym też znaczeniu komornik sądowy nie wykona, w sposób prawnie dopuszczalny, eksmisji dłużnika niemającego prawa do lokalu socjalnego lub zamiennego i jednocześnie niedysponującego tytułem do innego pomieszczenia (lokalu) do czasu, kiedy gmina wskaże tymczasowe pomieszczenie, do którego dłużnik może być usunięty. Tylko taka interpretacja omawianego przepisu może zapewnić realizację i ochronę wartości leżących w zainteresowaniu ustawodawcy, który zakazał tzw. eksmisji „na bruk”. Zakaz usuwania dłużnika zajmującego pomieszczenie mieszkalne bez zapewnienia mu innego pomieszczenia, do którego może zostać eksmitowany, oznacza, że komornik zobowiązany jest wystąpić do gminy o wskazanie tymczasowego pomieszczenia tylko wówczas, jeżeli dłużnik nie ma innego lokalu, w którym mógłby zamieszkać. Tylko taka okoliczność może uzasadniać wstrzymanie czynności egzekucyjnych komornika sądowego. Trzeba bowiem zważyć, że nieuzasadniona zwłoka w dokonaniu czynności egzekucyjnych powodująca powstanie szkody po stronie wierzyciela, może skutkować odpowiedzialnością majątkową komornika sądowego i Skarbu Państwa wobec wierzyciela pozbawionego władztwa nad swym lokalem na zasadzie art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2006 r., Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.)³.

Powyższe wnioski są spójne z rozwiązaniami materialnoprawnymi określającymi zasady odpowiedzialności odszkodowawczej gminy wobec wierzyciela za niedostarczenie pomieszczenia tymczasowego. Otóż zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w uchwale z dnia 21 stycznia 2011 r., III CZP 120/10, Biul. SN 2011/1/8, Sąd Najwyższy przyjął, że *gmina może ponosić wobec właściciela lokalu odpowiedzialność na podstawie art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną niewskazaniem pomieszczenia tymczasowego, o którym mowa w art. 1046 § 4 k.p.c.* Biorąc powyższe pod uwagę, należy wyrazić zapatrywanie, utwierdzające w trafności prezentowanego wyżej kierunku interpretacji art. 1046 § 4 k. p. c., że komornik powinien

³ Art. 23 ust. 1 – Komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności; Skarb Państwa jest odpowiedzialny za szkodę solidarnie z komornikiem (ust. 3);

wystąpić do gminy o wskazanie pomieszczenia tymczasowego dla dłużnika niemającego przyznanego prawa do lokalu socjalnego lub zamiennego jedynie w sytuacji, kiedy dłużnik ten nie ma jednocześnie prawa (tytułu) do innego lokalu lub nie zajmuje innych pomieszczeń mieszkalnych. Jedynie wtedy bowiem można mówić o istnieniu przesłanek odpowiedzialności gminy wobec wierzyciela za szkodę wyrządzoną niedostarczeniem pomieszczenia tymczasowego. Nie do pogodzenia z intencją ustawodawcy jest taki stan rzeczy, w którym dłużnik mający prawo do innego lokalu, ale nie mający określonego w tytule wykonawczym prawa do lokalu socjalnego lub zamiennego, swym bezprawnym oporem, związanym z brakiem dobrowolnego wykonania tytułu nakazującego opróżnienie danego lokalu – doprowadzałby do sytuacji, kiedy za takie nieusprawiedliwione zaniechanie dłużnika gmina, niemogąca na czas wyznaczyć pomieszczenia tymczasowego, ponosiłaby odpowiedzialność majątkową wobec wierzyciela. Takie wnioskowanie sprzyjałoby erozji rozwiązań prawnych, całkowicie odbiegając od intencji ustawodawcy, zmierzającego do przeciwdziałania negatywnym skutkom zakazu eksmisji „na bruk”. Dłużnik dysponujący innymi lokalami (pomieszczeniami) ma przecież dokąd się udać (przekwaterować), co uchyla obawę o pozbawienie go „dachu nad głową”.

Z powyższych względów nie można podzielić poglądu Sądu Rejonowego, iż § 2 ust. 2 rozporządzenia statuuje przesłankę nieprzewidzianą w ustawie, tj. badanie przez komornika sytuacji dłużnika niemającego przyznanego prawa do lokalu socjalnego lub zamiennego w zakresie posiadania przez dłużnika tytułów (praw) do innych lokali (pomieszczeń) mieszkalnych, czy też tymczasowych. W płaszczyźnie aksjologicznej zaskarżone rozporządzenie wychodzi z założenia, że *jeśli dłużnikowi sąd nie przyznał prawa do lokalu socjalnego, eksmisja powinna w pierwszej kolejności nastąpić do innego lokalu należącego do dłużnika lub członka jego rodziny.*⁴

Odnosząc się do zarzutu niezgodności przepisu § 2 ust. 2 zaskarżonego rozporządzenia z art. 1046 § 11 k. p. c., co wiązać się ma również – w ocenie pytającego Sądu – z naruszeniem art. 92 Konstytucji, zauważyć trzeba, że rozporządzenie nie wykracza poza zakres delegacji ustawowej zawartej w tym przepisie. Kwestionowany przepis § 2 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że *jeżeli dłużnikowi nie przysługuje prawo do innego lokalu lub*

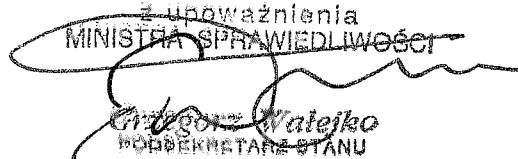
⁴ Z uzasadnienia do projektu rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawach o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia albo o wydanie nieruchomości oraz szczegółowych warunków jakim powinno odpowiadać tymczasowe pomieszczenie, P II 430/131/04;

pomieszczenia, w którym może on zamieszkać, ani nie znalazł on tymczasowego pomieszczenia, komornik niezwłocznie występuje do gminy, właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu, o wskazanie tymczasowego pomieszczenia. Regulacje rozporządzenia dotyczące trybu postępowania w sprawach m. in. o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia uwzględniają rozwiązania zawarte w art. 1046 § 4 k. p. c., obligujące komornika, w sytuacji określonej w tym przepisie, do wstrzymania się z dokonaniem czynności egzekucyjnych, do czasu wskazania przez gminę tymczasowego pomieszczenia. Ze względu właśnie na obowiązujące w powyższym zakresie regulacje ustawowe, komornik powinien ustalić sytuację faktyczną i prawną dłużnika, a w szczególności czy przysługuje mu prawo do innego lokalu lub pomieszczenia, w którym może zamieszkać. Podstawę do dokonania tych czynności przez komornika stanowią przepisy § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia. Regulacje te określają ciąg czynności komornika prowadzącego ten szczególny rodzaj egzekucji sądowej, w tym dotyczących ustalenia przez organ egzekucyjny, czy dłużnik może zaspokoić swe potrzeby mieszkaniowe w innym niż będący przedmiotem egzekucji lokalu mieszkalnym.

Poszczególne czynności podejmowane przez komornika, o których mowa w § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia, zmierzające do ustalenia, czy występuje obowiązek zwrócenia się do gminy o wskazanie dla eksmitowanego dłużnika pomieszczenia tymczasowego, składają się na szczegółowy tryb postępowania w sprawach o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia. Powyższe regulacje rozporządzenia objęte są zatem zakresem spraw przekazanych do uregulowania w akcie wykonawczym. Z tych też względów nie można podzielić zapatrywania pytającego Sądu, że przepis § 2 ust. 2 jest niezgodny z treścią delegacji ustawowej z art. 1046 § 11 k. p. c.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez zaskarżony przepis art. 2 Konstytucji, co – zdaniem pytającego Sądu – wyrażać ma się w naruszeniu dyrektywy poprawnej legislacji, tj. niezrealizowaniu postulatu określoności prawa, należy wyrazić pogląd, że użycie w przepisach ust. 1 i 2 § 2 rozporządzenia pojęć języka prawnego: „*tytuł prawny do innego lokalu*” – ust. 1 oraz „*prawo do innego lokalu*” – ust. 2, nie powinno rodzić wątpliwości interpretacyjnych. Powyższe sformułowania występują na płaszczyźnie norm materialnoprawnych (np. art. 28¹ k. r. o., art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego – Dz. U. Nr 71, poz. 733, z późn. zm.) i wydaje się, że ich charakter jest

dookreślony. Określenia te są znaczeniowo tożsame. W tej sytuacji nieprzekonująca jest argumentacja pytającego Sądu dotycząca niespójności pomiędzy regulacjami ust. 1 i 2 § 2 rozporządzenia.

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Grzegorz Watejko
WICEPRZEMIERZĄCY
RZĄDZĄCY

Załączniki:

- 2 kopie niniejszego pisma